

її основу управлінсько-судову концепцію. Тобто, важливою структурною частиною адміністративного процесу є адміністративне судочинство, яке в свою чергу є невід'ємною складовою адміністративної юстиції. Так співвідносяться ці поняття.

Література

1. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 7 лип. 2010 р. Відомості Верховної Ради України. 2010. № 41. Ст. 529.
2. Кодекс адміністративного судочинства України. Відомості Верховної Ради України. 2005. № 35. Ст. 37.
3. Салищева Н.Г. Административный процесс в СССР. Москва: Юр. лит., 1964. 289 с.
4. Сорокин В.Д. Административный процесс и административно-процессуальное право. Москва: Спб., 2002. 474 с.
5. Комзюк А.Т., Бевзенко В.М., Мельник Р.С. Адміністративний процес України: навч. посіб. Київ: Прецедент, 2007. 531 с.

УДК 342.56(477)(043.2)

Горінов П.В., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ СУДДІВ

Незалежність як засада функціонування судової влади прямо закріплена статтею 1 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 № 1402-VIII [1], а гарантування незалежності суддів є однією з умов належного відправлення правосуддя. Отже, незалежність суду слід розглядати як інституційну основу судової влади та основу для реалізації незалежності суддів. Тому розвиток гарантій незалежності суддів зумовлює визначення актуальних шляхів вдосконалення правового регулювання і щодо незалежності суду. Положення щодо незалежності суду, яке сьогодні і закріплене у статті 6 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» необхідно закріпити у Конституції України.

Актуальні міжнародні стандарти незалежності суддів виділяють два її рівні: зовнішній та внутрішній. Проявами зовнішньої незалежності суддів відмічають: гарантування свободи, поваги до прав людини конкретного судді, повага до неупередженого застосування суддею норм права; наявність конструктивних зв'язків суддів із органами влади у судовій сфері, а також із професіоналами, що сприяють діяльності суддів щодо здійснення правосуддя; максимальне вжиття заходів для забезпечення незалежності суддів та інші. Проявами внутрішньої незалежності є зокрема: реальна незалежність судді у ході здійснення правосуддя та прийняття рішень, наявність реальної можливості для цього; відсутність

вказівок вищих судів стосовно того, як потрібно вирішувати конкретну справу та інші [2, с. 45].

Одним з проявів внутрішньої незалежності, який сьогодні є одним з найпроблемніших у реалізації, є об'єктивний характер критеріїв розподілу судових справ між суддями. Вказується про неприпустимість впливу на такий розподіл будь-яких осіб, які зацікавлені у результатах вирішення справи [2, с. 45]. Зокрема, попри існування автоматизованої системи розподілу судових справ, у юридичних публікаціях неодноразово відмічається про істотні недоліки у роботі цієї системи, неодноразові спроби вплинути на результати її роботи, які подекуди були успішними. В цьому аспекті відмічається про перспективи створення єдиної системи розподілу справ, із розташуванням програмного забезпечення не у окремих судах, а у приміщенні ДСА України, що має убезпечити від спроб вплинути на роботу системи у конкретному суді [3; с. 158]. В аспекті подальшого розвитку об'єктивних критеріїв розподілу судових справ необхідно окремо розглянути такий критерій, як спеціалізація суддів щодо розгляду окремих судових справ.

Зокрема, за твердженнями уповноважених осіб, в окремих судах відсутні спеціалізації суддів щодо розгляду конкретних категорій справ, тобто кожен суддя у такому суді розглядає усі категорії справ [4].

Незалежність і безсторонність суду у вирішенні справ визначається чинником легітимності судової влади як такої. Незалежність суду відображає сутність судової влади як окремої гілки державної влади [5, с. 18, 27]. Відповідно до усталених міжнародних стандартів, положення щодо незалежності судових органів мають бути закріплені у законодавстві держави, на рівні Конституції або Закону.

Серед чинників, що безпосередньо впливають на незалежність судової влади називається зокрема, підбір кандидатів на посаду судді (п. 10 Основних принципів незалежності судових органів). Втім, виділяються, крім того, й такі як: свобода слова членів судових органів; умови проходження служби й термін суддівських повноважень; гарантії професійної таємниці та суддівський імунітет; особливі підстави та порядок покарання, усунення з посади чи звільнення [2, с. 21].

Іншим принциповим положенням міжнародних стандартів визначено неприпустимість тиску органів законодавчої чи виконавчої влади на судову систему через визначення її фінансування (пп. 54 зазначеної Доповіді). У розрізі реалізації цього положення доцільним є розширення повноважень ДСА України як учасника бюджетного процесу (ст. 22 Бюджетного кодексу України від 08.07.2010 № 2456-VI [6]) та закріпити її право на отримання пояснень щодо причин конкретного обсягу фінансування у певному бюджетному році.

Література

1. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1402-VIII. Офіційний вісник України. 2016. № 56 (26.07.2016). Ст. 1935.
2. Європейські та міжнародні стандарти у сфері судочинства. Київ, 2015. 708 с.
3. ДБР розслідує зволікання Порошенка під час призначення і звільнення суддів / Укрінформ – актуальні новини України та світу. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-polytics/2777983-dbr-rozslidue-zvolikanna-porosenka-pid-cas-priznacenna-i-zvihnenna-suddiv.html> (дата звернення 24.11.2019).
4. Суддівська рулетка: як в Окружному адмінсуді обходять авторозподіл справ між судьями / Радіо Свобода. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/schemes/30050046.html> (дата звернення 05.11.2019).
5. Організація судових та правоохоронних органів: підруч. / І.Є. Марочкін та ін.; за ред. І.Є. Марочкіна. Харків: Право, 2013. 448 с.
6. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 р. № 2456-VI. Офіційний вісник України. 2010. № 59 (13.08.2010). Ст. 2047.

УДК 338.24:339.543(043.2)

Гусар О.А., к.ю.н.,
Березанська О., студентка магістратури,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СУЧАСНІ ПИТАННЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ МИТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Після проголошення Декларації про державний суверенітет, незалежність і самостійність в економічній сфері, Україна поклала початок самостійної митної політики та своє власне митне законодавство.

Для виконання державою таких функцій засновується митниця, яка являється державний орган, що відповідає за забезпечення економічного суверенітету держави та дотримання норм як національного, так і міжнародного права, стягування імпортного і експортного мита, податків та різних зборів, а також здійснення контролю за застосуванням інших законів і правил [1; 2].

Митні установи здійснюють відповідний контроль, під яким розуміють заходи, що застосовуються задля забезпечення виконання вимог законів та правил, за дотримання яких відповідають митниці.

Діяльність всіх митних органів регулюється в основному нормами адміністративного права. Її особливість полягає в тому, що, по-перше, в ньому досить широко використовується імперативний метод правового регулювання, а по-друге, охоронна функція реалізується за допомогою інституту адміністративної відповідальності.